

1

Ophelia...

Ze was jong. Niet ouder dan achttien. Waarschijnlijk nog niet eens. Haar haren waren blond of bruin, dat was moeilijk te zien omdat het nat was en bovendien schemerde het. Ze droeg iets wits wat zich helder aftekende tegen de donkere rivier, bijna alsof het de pas gevallen sneeuw die de grond bedekte moest benadrukken. Haar bleke gezicht, met de blauwe lippen een beetje vaneen, was naar de inktzwarte lucht gekeerd. Ze was gegrepen door twijgen, alsof de gebogen takken, bladerloos en verweerd door de winter, hadden geprobeerd haar te redden, haar drijvend te houden.

Zijn adem kwam als wolkjes uit zijn mond.

Hij hoorde het piepen in zijn borst, ondanks het blaffen van Biscuit, die alarm had geslagen. Daardoor was hij van het pad af gegaan en stond hij nu bij de oever. Voor zijn gevoel kwam het blaffen van ergens ver weg en hij kon zich niet verroeren. Het was kwart voor zes in de ochtend, en in de rivier lag een dood meisje.

Het is een compleet cliché, was zijn eerstvolgende samenhangende gedachte. Een man die in alle vroegte de hond uitlaat en een lijk vindt.

Biscuit rende door de vuile sneeuw langs de waterkant heen en weer, boos, opgewonden en uit zijn doen door deze verandering van de dagelijkse routine. Dit klopte niet. De hond draaide zich jankend om naar zijn baasje, maar die kon zijn ogen niet van het meisje afhouden terwijl hij zijn vingers klemde om de telefoon die diep weggestopt zat in een zak van zijn winterjas.

En toen zag hij het. Haar hand bewoog heel licht. En even later nog eens.

Hij liet Biscuit niet uit noodzaak zo vroeg uit, maar omdat het dan stil was. Omdat de tijd langzamer ging in de uren voordat de wereld ontwaakte. Het was dan heel vredig, en de slaap was toch nooit zijn vriend geweest.

Wanneer je je hond later uitliet leidde dat tot beleefde gesprekjes met andere baasjes terwijl de honden door de bossen en parken renden. Deze ochtenden waren van hem. Het was een routine die nooit werd onderbroken door het weer, alleen heel af en toe als hij ziek was. Hij stond om vijf uur op, ook als hij pas rond de klok van twee uur 's nachts klaar was met opnemen. Eén kopje koffie. Klokslag kwart over vijf naar buiten. Deze ochtend waren ze echter vijf minuten later van huis gegaan, iets wat zelden voorkwam. Biscuit had zijn halsband verstopt, en die bleek uiteindelijk onder de bank te liggen. Daarna door het weiland naar de kronkelende rivier en dan ongeveer een uur in het bos. Op weg naar huis zou hij de krant kopen om die tijdens het ontbijt te lezen. Als de bakker al croissants had, kocht hij er daar ook eentje van, een die nog warm was. Deze uren waren heilig voor hem, ze waren van hem en Biscuit, dierbare extra uren. Af en toe belde hij zijn jongere zus in New York, vlak voordat ze ging slapen, om te controleren of haar wereld nog wel de goede kant op draaide. Het waren altijd gezellige, maar ook een beetje verdrietige momenten, want daarna werd zij weer opgeslokt door haar eigen leven, buiten zijn bereik. Op sommige ochtenden was zij degene die belde, en dat waren vaak de fijnste gesprekken.

De bleke hand bewoog weer, en ineens werd hij zich ervan bewust dat het koud was, dat zijn hart tekeerging en dat Biscuit hard blafte. Toen drukte hij de telefoon tegen zijn oor en voegde zijn stem zich bij alle herrie. Zodra hij klaar was, liet hij de telefoon op de grond vallen en trok hij zijn jas uit. De rivier zou dit meisje niet voortijdig uit het leven wegrukken.

Al het andere was vaag. Door de schok van het koude water tegen zijn benen kreeg hij bijna geen lucht meer. Hij gleed uit en ging bijna kopje-onder. Hij hapte naar adem. Met gevoelloze vingers trok hij haar

naar de oever. Haar doorweekte kleren waren zwaar, en hij merkte nu pas dat zijn eigen kleren ook nat en zwaar waren. Hij wikkelde haar slappe lichaam in zijn jas. De kilte van haar natte haren. Er kwam geen warme adem uit haar mond. Klappertandend zei hij dingen tegen haar. Biscuit likte haar ijskoude gezicht. Er klonken sirenes. Er werd een deken om hem heen geslagen. *Wilt u alstublieft met me mee komen, meneer McMahon, ja, zo, ik help u wel. Het is in orde, wij nemen het nu over.* Hij werd omhooggetrokken, hij kon bijna niet op zijn benen staan, en ze brachten hem naar de ambulance. Maar eerst had hij nog wel de ernstige uitdrukking op hun gezichten gezien. Iemand die zijn hoofd schudde. De defibrillator.

Los!

De gruwelijke stilte terwijl ze bezig waren. Hij, de wereld, de natuur: alles was verstard. Maar de tijd niet. De tijd tikte door. Hoeveel minuten? Hoe lang hadden ze op de oever gezeten terwijl ze geen adem haalde? Hoe lang had het geduurd voordat de ambulance kwam? Tien minuten? Meer? Minder?

Ik voel een hartslag! Ik voel een hartslag!

En toen voelde hij de tranen die warm en onverwacht van diep vanden binnen kwamen opzetten.

Biscuit zat naast hem en duwde zich met zijn stinkende, vochtige vacht dicht tegen hem aan, hij haalde zijn poten over zijn gezicht, hij likte zijn wangen, hij snuffelde en jankte. Hij sloeg zijn armen om de hond heen en trok hem onder de deken. Toen keek hij op naar de winterse lucht: het was niet echt nacht en ook niet echt ochtend, en hij had het gevoel dat hij nog nooit zoveel van de lucht had gehouden als nu.

2

Zaterdag, 09:03

Jenny

Je neemt niet op. Neem nou op!

09:08

Jenny

Staat je telefoon op stil? WAKKER WORDEN!

09:13

Jenny

Ik heb het niet meer. Mijn moeder huilt. Ik denk dat ze nog dronken is. Ze wil naar het ziekenhuis. WTF??

09:15

Jenny

NEEM OP!!!! WTF is er aan de hand?

09:17

Hayley

Sorry mijn vader was in mijn kamer!!!

Hij maakte me wakker. Ik tril helemaal.

WTFWTFWTF?? Ik bel je straks. Wis alle berichten.

Ook die van gisteren. FUCK??

09:18

Jenny

K.

09:19

Hayley

NIKS ZEGGEN.

3

‘Rebecca!’

De stem van haar moeder, hard en dwingend, ging dwars door Becca heen, en ze trok het dekbed over haar hoofd om niks meer te horen en nog een beetje te kunnen slapen. Het was zaterdag. Het was te vroeg. Hoe laat het ook was, het was te vroeg. Het was ook koud. Haar tenen waren net ijsklontjes, en er kwam koude lucht tussen openingen in haar beddengoed door. Ze trok het beddengoed met haar tenen goed en nestelde zich in haar cocon.

‘Rebecca! Beneden komen! Het is belangrijk!’

Ze bewoog zich niet. Wat het ook was, het kon wel wachten. Op z’n minst nog vijf minuten. Ademhalen was niet makkelijk, maar ze wilde niet onder het dekbed vandaan komen. Haar haren stonken naar rook, en ze had een beetje hoofdpijn, een afscheidscadeautje van de wiet en de drank van de vorige avond. Als het nog geen middag was, ging ze haar moeder vermoorden. De zaterdag was van haar. Dat hadden ze afgesproken.

‘Nu meteen! En ik meen het!’

Nijdig gooide ze het dekbed van zich af en kwam overeind. Wat was er verdomme zo dringend? Ze wroette in haar mistige geheugen. Ze had niet laat op de avond gesnackt, dus er waren geen pizzadozen of blikjes cola in de keuken achtergebleven. Ze had de tv niet aan laten staan en ze had de voordeur op het nachtslot gedaan. Ze was gewoon thuisgekomen, stilletjes naar haar kamer gegaan en had nog een laatse joint uit het open raam gerookt voordat ze bij een suffe comedy op

Netflix in slaap was gevallen. Ze was niet eens heel laat thuisgekomen. Met een zucht keek ze naar het open raam. *Lekker dan, Bex. Geen wonder dat het voelt alsof je op de Zuidpool zit.* In elk geval was er geen spoor meer van rooklucht.

‘Becca!’ Even stilte. ‘Toe, lieverd!’

‘Ik kom!’ riep ze terug. Ze klonk hees en door te roepen kreeg ze steken in haar hoofd. Geen gewone sigaretten meer, dacht ze terwijl ze de joggingbroek en het t-shirt van de vorige dag aantrok. Ze had een benauwd gevoel. Het was ijskoud in haar kamer, ze had overal kippenvel. Drinken. Ze moest iets drinken. Een kop thee. En een boterham met bacon eten. Misschien was het toch niet zo’n slecht idee om naar beneden te gaan. In elk geval zou het daar warm zijn. Maar om nou zo vroeg op de dag een gesprek met haar moeder te hebben – dat was wel het laatste waar ze zin in had. Ze vond het fijner om op te staan als iedereen de deur uit was. Even rust zonder dat ze zich in haar kamer op hoefde te sluiten. Nog twee jaar en dan kon ze gaan studeren. Weg uit dit huis, weg uit dit verstikkende plaatsje, de vrijheid tegemoet. Misschien ging ze naar Londen. In elk geval naar een grote stad. Ergens waar Aiden met haar mee kon om aan zijn carrière in de muziek te werken.

Ze zouden een bohemiënachtig leven leiden, en uiteindelijk zouden er in de bladen artikelen verschijnen over het succesvolle paar dat ooit op noedels had geleefd in een vervallen – maar nog wel heel cool – appartement terwijl ze hun droom najoegen. Maar het zou nog twee heel lange jaren duren voordat het iets meer werd dan een stoned fantasietje.

Ze deed haar haren in een soort staartje, spoot er deodorant op en schuifelde haar heiligdom uit. Op weg naar de deur griste ze haar telefoon van haar bed. Ze drukte op het knopje om te weten hoe laat het was. 10.34 uur.

Veertien iMessages, zes appjes en twee gemiste oproepen. Ze fronste haar voorhoofd toen ze de lijst met namen zag. Zo populair was ze niet. Ze kreeg nooit zo veel berichten, behalve van Aiden als hij stoned en geil was. Terwijl ze de trap af ging scrolde ze erdoorheen. Het waren voornamelijk groepsberichten. Dat verklaarde alles. Ze bungelde er ge-

woon bij. Maar ze trok zich er niets van aan. Het interesseerde haar geen bal.

Hebben jullie het gehoord?

Over Tasha Howland?

Het was op het nieuws. Kijken!

Toen ze alle berichten had gelezen en de keuken in liep, was ze klaarwakker. Ze had een droge mond.

Haar moeder stond bij het keukeneiland naar het tv'tje in de hoek te kijken. Haar vader had nog zo zijn best gedaan om te voorkomen dat ze die kochten – te veel tv's, te veel computers, te veel telefoons, allemaal apparaten, niemand voerde meer een gewoon gesprek – maar hij had de strijd verloren, het was twee tegen een. Op het bord voor haar lag een geroosterde boterham, maar ze at er niet van. Ze keek niet eens om en bleef met een bleek gezicht naar het scherm staren.

Becca kreeg er kippenvel van, deels van angst, deels van een merkwaardig soort opwindning.

'Wat is er met Tasha gebeurd?' vroeg ze. 'Mijn telefoon loopt bijna over.'

Toen draaide haar moeder zich om en sloeg haar armen om de als verstijfd staande Becca heen, die ineens omhuld werd door de warme geuren van foundation en citrusparfum. Zelfs op zaterdag wilde Julia Crisp er verzorgd uitzien. Een trui van kasjmier bedekte haar dunne armen, die uitsluitend bestonden uit pezen en spieren. Becca voelde zich meteen weer het dikke meisje van vroeger. Zo moeder, zo dochter was op hen niet van toepassing.

'Het is verschrikkelijk. Ze ligt in coma. Het is op het nieuws.'

Becca voelde de hand van haar moeder strelend over haar rug gaan, en ze deed een stap opzij, zogenaamd om de tv beter te kunnen zien. Haar moeder gaf haar een ongemakkelijk gevoel. De tienerjaren hadden een kloof veroorzaakt die ze geen van beiden konden overbruggen.

'Het komt vast wel goed met haar, lieverd. Dat weet ik zeker.'

‘Was het een auto-ongeluk?’ Natasha in coma? Dat kon niet waar zijn. Dat soort shitdingen gebeurden niet met meisjes zoals Natasha. Die overkwamen meisjes zoals Becca.

Ze trok een kruk bij en ging zitten kijken zonder te letten op het geluid dat haar telefoon maakte of de manier waarop haar moeder zorgzaam om haar heen fladderde. Op het scherm verschenen beelden van Hayley en Jenny, die er ondanks hun roodomrande ogen perfect uitzagen terwijl ze zich het ziekenhuis in haastten. Hun ouders liepen vlak achter hen. De andere twee barbies. Uiteraard waren ze daar. Ze repten zich naar het bed van hun geliefde leider.

‘Ik weet dat jullie goede vriendinnen waren, lieverd, dus als je wilt...’

‘Sst.’ Ze legde haar moeder het zwijgen op zonder ook maar naar haar te kijken, terwijl de verslaggever met een rode neus van de kou haar haren uit haar gezicht streek en in de microfoon sprak met de onoprechte oprechtheid die alleen tv-verslaggevers in huis hebben.

Een uur later stond Becca rillend naast Aiden op het balkonnetje van zijn kamer terwijl hij een Marlboro Light opstak. Hij hield haar het pakje voor en ze trok er eentje uit, want van haar goede voornemen was niets meer over. Fuck it. En trouwens, het was toch te vroeg voor een joint. Bovendien waren zelfs in de relaxte rommelsfeer van het huis van Aidens moeder drugs duidelijk verboden terrein. Misschien vermoedde ze dat hij blowde – ze kon vast de geur ruiken die uit zijn kamer kwam – maar dat wilde nog lang niet zeggen dat ze het goedkeurde.

‘Ze zeggen dat ze dertien minuten dood was.’ Becca nam een haal van haar sigaret en schuifelde met haar voeten om warm te blijven in de kou. ‘Ze zeggen dat het een wonder is dat ze haar konden reanimeren.’

‘Ze bofte dat het zo koud was.’ Aiden keek uit over de sneeuw die al vanaf de ochtendschemering was gevallen. Becca vond dat hij er bijna engelachtig uitzag tegen het wit en grijs dat alles bedekte. Misschien niet een engel zoals anderen zich voorstelden, maar wel háár engel. Bleek gezicht, scherpe gelaatstrekken, dik, donker haar en die heldere, lichtblauwe ogen onder zijn lange pony. Een engel of een vampier. Wat hij ook was, soms moest ze zichzelf knijpen om te kunnen geloven dat hij haar vriendje was.

‘Dat heeft haar waarschijnlijk gered,’ zei hij. ‘Het water is vast ijskoud geweest, en daardoor daalde haar lichaamstemperatuur zo snel dat ze in een soort overlevingstoestand raakte.’

‘Hoe weet je dat allemaal?’ vroeg Becca.

Hij grijnsde schaapachtig. ‘Van een oude film over aliens onder water die ik heb gezien.’

‘Raar, vind je niet? Om dood te zijn en toch niet dood,’ zei Becca. ‘Dertien minuten is hartstikke lang.’

‘Ik vraag me af of ze iets heeft gezien. Je weet wel... Een helder licht of zo.’

‘Natasha kennende zou ze wanneer ze bijkomt zeggen dat ze dat heeft gezien, ook al was dat niet het geval.’ Dat klonk onaardig, maar daar kon ze niets aan doen. Haar gevoelens voor Natasha vormden een soort onontwarbare kluwen. Ze miste het vriendinnetje uit haar jeugd; de nieuwe Natasha, Natasha de barbie, was een vreemde voor haar. Haar Natasha had een beugel en was dol op schaken. Haar Natasha was haar beste vriendin voor altijd en eeuwig geweest. Becca had toen niet doorgehad dat ‘voor altijd en eeuwig’ net zo lang duurde tot Natasha tieten kreeg, ze geen beugel meer in hoefde, en ze ineens hot werd terwijl Becca een mollige nerd was die algauw werd geloosd.

‘Als ze tenminste bijkomt,’ zei Aiden. Hij blies een dikke rookwolk uit. ‘Op het nieuws werd gezegd dat ze nog niet bij kennis is. Ze kan wel een hersenbeschadiging hebben opgelopen.’

Becca deed haar best zich dat voor te stellen. Ze had op tv mensen met een hersenbeschadiging gezien, en die zagen er allemaal anders uit dan daarvoor. Als Natasha stierf, zou dat van een tragische schoonheid zijn. Het beeld van Natasha met een hersenbeschadiging, via buisjes aangesloten op apparaten die het haar de rest van haar leven mogelijk maakten om te plassen en te poepen terwijl ze kwijlde in haar soep, was angstaanjagend.

‘Wat deed ze daar trouwens?’ vroeg Aiden. ‘’s Nachts in het bos? Denk je dat iemand haar daarnaartoe heeft gebracht?’

‘Ik zou het niet weten.’ Becca haalde haar schouders op. ‘Niemand lijkt het te weten. Iedereen doet er hysterisch over, er komt niks nuttigs uit.’ In de bijenkorf, zoals ze in gedachten de school soms noemde,

gonsde het sinds het nieuws bekend was geworden. Berichtjes, appjes, foto's op Instagram van Natasha's mooie en lachende gezicht, tweets waarin geschokt en verbaasd werd gereageerd, alsof wat er met haar was gebeurd hun ook voor een deel was overkomen. #TashaForever was waarschijnlijk al trending. Het zinderde. Het prikte onder haar huid.

Becca had geen foto's van vroeger op haar Instagram-account gezet, en ook niet op Facebook of Twitter. Omdat ze daar de tijd niet voor had gehad. Maar ook omdat ze niet veel volgers had, en vooral ook omdat er vast en zeker achter haar rug om dingen zouden worden gepost als: *Hebben jullie gezien wat Becca Crisp heeft gepost? Ze klampt zich vast aan de glorie van toen!*

Hoewel Becca een poosje de pest aan Tasha had gehad nadat die haar zomaar had gedumpt en Jenny haar plaats had laten innemen, het nieuwe trio van perfecte barbies, was dat al lang geleden en Tasha zou het vast heel erg vreselijk vinden als ze werd herinnerd aan haar stomme kapsels en rommelige gebit van haar kindertijd. Dat wilde Becca haar zelfs nu niet aandoen.

'Een paar maanden geleden verdween er een meisje uit Maypole,' zei Aiden. 'Misschien was daar dezelfde gast bij betrokken.'

'Dat meisje is waarschijnlijk gewoon weggelopen.' Becca gooide de peuk in de beker die op tafel stond, waar de peuk zich voegde bij de andere in het gore bruine water onderin. Ze had een droge mond en ijsskoude voeten. Ze snuifte.

'Zullen we naar binnen gaan? Een film kijken?'

Aiden keek haar onderzoekend aan, en de haartjes achter in haar nek gingen onder zijn blik een beetje prikken. 'Wil je niet naar het ziekenhuis?' vroeg hij.

'Waarom?' Opeens stak het haar. 'Wil jij erheen? Wil je kijken hoe het gaat met het dametje in nood?'

Daar moest hij om lachen, en toen trok hij haar tegen zich aan. 'Jezus, wat ben je toch een oen. Ik heb haar één keertje mee uit gevraagd. Bijna twee jaar geleden. Toen had ik nog geen smaak.'

Ze snoof de geur van zijn leren jasje op. Hij was van haar. Dat wist ze. Er was niets ergers dan klinken alsof je naar aandacht snakte; er was

niets ergers dan je afhankelijk opstellen. Waarom had ze haar mond niet gehouden?

‘Weet ik.’ Ze voelde haar eigen adem langs haar gezicht strijken, dat ze tegen zijn jas had gedrukt.

Hij stapte bij haar weg. ‘En ze was er een echte draak over. Ik geef niks om Tasha Howland. Maar ze was jarenlang jouw beste vriendin. Je moet naar haar toe. Al was het maar voor haar ouders.’

Becca’s moeder had net zoiets opgemerkt voordat Becca haar jas had gepakt en gezegd dat ze de deur uit ging. Op de een of andere manier klonk het redelijker uit Aidens mond.

‘Oké,’ zei ze na een poosje met tegenzin. ‘Oké, misschien moeten we dat maar doen.’ Ze keek naar hem op en drukte een zoen op zijn naar sigaretten ruikende lippen. ‘Kunnen we dan onderweg even langs McDonald’s gaan? Ik val om van de honger.’

Er verscheen een grijns op zijn gezicht. ‘En daarom ben je mijn meisje. Een meisje met klasse.’ Zijn telefoon maakte geluid, en met een frons las hij wat er op het scherm stond. ‘Jezus, wat maf.’

‘Wat dan?’

‘Ik moet ook naar het ziekenhuis. Maar eerst moet ik ergens iets ophalen. Het is Jamie. Hij is daar ook.’